

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2026 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący:

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2026 roku w Szczecinie
na posiedzeniu niejawnym

sprawy

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie

o wysokość emerytury

na skutek odwołania [redacted] od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w
Szczecinie z dnia 21 kwietnia 2026 roku o nr [redacted]

- I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że organ rentowy ponownie obliczy wysokość emerytury w wieku powszechnym ubezpieczonego [redacted] z pominięciem regulacji zawartej w art. 25 ustęp 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS;
- II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie na rzecz [redacted] tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
- III. wniosek ubezpieczonego o wypłatę wyrównania emerytury w wieku powszechnym przekazać do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie w celu rozpoznania i wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2026 roku (znak: [REDAKTOWANO]) organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 16 marca 2026 roku, przyznał ubezpieczonemu [REDAKTOWANO] prawo do emerytury w wieku powszechnym od 1 marca 2026 roku, tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku. Wysokość emerytury obliczono w ten sposób, że od podstawy obliczenia emerytury – sumy kwoty 87.222,07 zł (kwota zwaloryzowanych składek) i 1.172.156,48 zł (kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego) – odjęto 547.307,48 zł (sumę pobranych emerytur wcześniejszych), a następnie podzielono to przez 134,50 miesięcy (wskaźnik średniego dalszego trwania życia).

Od powyższej decyzji odwołanie wywiódł ubezpieczony reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, który powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 roku wniósł o jej zmianę poprzez obliczenie wysokości emerytury w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 r. (sygn. akt SK 140/20), a nadto o wypłatę wyrównania świadczenia za okres od miesiąca przyznania emerytury powszechnej. Ubezpieczony wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony [REDAKTOWANO] urodził się 11 października 1950 roku.

Decyzją z dnia 24 stycznia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie, przyznał ubezpieczonemu od dnia 20 października 2011 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku, zaliczkę na poczet emerytury w obniżonym wieku (z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze). Decyzją ostateczną z dnia 1 października 2012 roku, ZUS przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 1 października 2011 roku, tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku.

W dniu 16 marca 2026 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę powszechną.

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2026 roku (znak: [REDAKTOWANO]) organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 16 marca 2026 roku, przyznał ubezpieczonemu [REDAKTOWANO] prawo do emerytury w wieku powszechnym od 1 marca 2026 roku, tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku. Organ rentowy ustalając podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, od sumy zwaloryzowanego kapitału początkowego i zwaloryzowanej kwoty składek na indywidualnym koncie (przed podzieleniem przez średnią przewidywanego okresu życia), odjął kwotę pobranej dotychczas emerytury w wieku obniżonym.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 roku, w sprawie o sygn. akt SK 140/20, orzekł, że **art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych** (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251) **w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 r., jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.**

Okoliczność niesporna – vide: strona internetowa TK (Trybunał Konstytucyjny: Obliczenie należnego świadczenia emerytalnego poprzez pomniejszenie emerytury z wieku powszechnego o kwotę pobranych wcześniej emerytur (trybunal.gov.pl))

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego okazało się uzasadnione.

Ubezpieczonemu - w oparciu o treść przepisów art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej: ustawa emerytalno-rentowa), przyznano od dnia 20 października 2011 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku, prawo do emerytury w obniżonym wieku w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach.

Ustawą z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012.637 z dnia 6 czerwca 2012 roku), dokonano m.in. nowelizacji przepisu art. 25 ustawy emerytalno-rentowej poprzez dodanie w art. 25 ustępu 1b w brzmieniu: Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Organ rentowy obliczając wysokość emerytury ubezpieczonego w wieku powszechnym zastosował ten przepis, pomniejszając podstawę obliczenia jego emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranej dotychczas emerytury w wieku obniżonym.

Ubezpieczony domagał się by organ rentowy - mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 roku wydanego w sprawie o sygn. akt SK 140/20 – obliczył jego emeryturę w wieku powszechnym bez pomniejszania jej o sumy kwot pobranych tytułem emerytury wcześniejszej oraz by wypłacił mu wyrównanie świadczenia za okres od miesiąca przyznania emerytury powszechnej.

I

Zgodnie z ww. art. 25 ust. 1b w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art. 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną

zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Przepis art. 25 ust. 1b analizowanej ustawy wprowadził nowe zasady obliczenia emerytury przysługującej w związku z osiągnięciem wieku powszechnego dla osób, które miały ustalone prawo do tzw. emerytur wcześniejszych. Od dnia 1 stycznia 2013 roku podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 stanowiła bowiem jak dotychczas kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji, składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowany kapitał początkowy, ale pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę wcześniej pobieranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem wieku emerytalnego.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 roku, w sprawie o sygn. akt SK 140/20, orzekł, że **art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych** (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251) **w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 r. (data publikacji ustawy w Dzienniku Ustaw), jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.**

Wyrok ten stanowi o kontynuacji linii orzeczniczej wyrażonej już wcześniej w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 roku, w sprawie o sygn. akt P 20/16. W obu bowiem przypadkach Trybunał uznał, że w stosunku do kręgu osób wymienionych w tychże orzeczeniach, przepis **art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest niezgodny z art.2 Konstytucji (w pierwszym z wymienionych orzeczeń także z art.67 Konstytucji).**

W uzasadnieniu wyroku z dnia 4 czerwca 2024 roku Trybunał wskazał, że do czasu wprowadzenia ujednoliconych przepisów pozwalających dochodzenie praw na zasadzie analogicznej do osób objętych wyrokiem o sygn. P 20/16, osoby zyskujące uprawnienia w następstwie niniejszego wyroku mogą, w ocenie Trybunału, występować z wnioskami o wznowienie postępowania na zasadach ogólnych.

Przy czym, kwestia sposobów wznowienia postępowań dla tej kategorii spraw została bardziej szczegółowo podniesiona w uzasadnieniu wyroku Trybunału w sprawie P 20/16. Wówczas to, Trybunał Konstytucyjny, w części dotyczącej konsekwencji wydanego wyroku (pkt 5 uzasadnienia), stwierdził, że skutkiem niniejszego wyroku jest prawo wznowienia postępowania z mocy art. 190 Konstytucji dla podmiotów objętych zakresem orzeczenia Trybunału. Przepis ten otwiera drogę do sanacji konstytucyjności sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy o FUS wywołało konsekwencje zakwestionowane przez Trybunał. Z powszechnego charakteru wyroków Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w art. 190 ust. 1 Konstytucji i utraty mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu (art.190 ust.3 Konstytucji) wynika, że możliwość rozstrzygnięcia sprawy z pominięciem derogowanego przepisu odnosi się zasadniczo do wszystkich spraw, w których niekonstytucyjny przepis był podstawą orzeczenia o prawach osób uprawnionych, bez względu na to, kto i w jakim trybie zwrócił się do Trybunału z odpowiednim żądaniem. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie TK, pojęcie „wznowienia postępowania”, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji ma szersze znaczenie niż pojęcie „wznowienia”

w sensie technicznym, przewidziane w odpowiednich procedurach regulowanych w ustawach i obejmuje wszelkie instrumenty proceduralne stojące do dyspozycji stron, organów i sądów, wykorzystanie których umożliwia przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń” (zob. np. postanowienie z 14 kwietnia 2004 r., sygn. SK 32/01, OTK ZU nr 4/A/2004, poz.35).

Dalej Trybunał Konstytucyjny wskazał, że w opisanych okolicznościach prawo sanacji konstytucyjności może być zrealizowane w dwojakim trybie. Postępowania zakończone wydaniem wyroku przez sądy pracy i ubezpieczeń społecznych mogą być wznowione na podstawie art. 401¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.). Natomiast osobom, które nie odwołały się od decyzji wydanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, przysługuje wznowienie postępowania na podstawie art. 145a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) w związku z art. 124 ustawy o FUS. Wznowienie w tym kontekście oznacza prawo do skorzystania ze środków proceduralnych zmierzających do wydania w zakończonej sprawie nowego rozstrzygnięcia, opartego na stanie prawnym ukształtowanym po wejściu w życie orzeczenia Trybunału (por. wyrok TK z 7 września 2006 r., sygn. SK 60/05, OTK ZU nr 8/A/2006, poz. 101).

Trybunał Konstytucyjny stwierdził również, że wskazane w uzasadnieniu przepisy k.p.c. i k.p.a. dotyczące wznowienia postępowania, nie uwzględniają jednak specyficznej sytuacji związanej z obowiązkiem sanacji konstytucyjności w wymienionych kategoriach spraw, co pozostawia tym samym znaczny margines dowolności organom i sądom w ocenie i rozstrzygnięciu następstw wyroku TK w konkretnych wypadkach. Trybunał uznał również, że w celu zagwarantowania jednolitych zasad zawrotu świadczeń należnych uprawnionym, ustawodawca powinien wprowadzić odpowiednie regulacje w tym zakresie. W sytuacji, w której ustawodawca nie stworzył specjalnej regulacji prawnej zrównującej sytuację osób, którym przy obliczeniu wysokości ostatecznej emerytury odliczono z podstawy wymiaru wartość pobranych wcześniej świadczeń, obowiązkiem organu rentowego i Sądu było dokonanie interpretacji istniejących przepisów prawa w sposób umożliwiający realizację przez ubezpieczonego jego uprawnienia wynikającego z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 roku.

Sam wyrok Trybunału wskazuje więc, że generalnie podstawą dla wzruszenia prawomocnych decyzji administracyjnych jest art. 145a k.p.a., jednakże dla przywrócenia stanu konstytucyjności, należy pojęcie wznowienia postępowania traktować szerzej, niż tylko jako instytucję wznowienia, regulowaną przepisami danej procedury. Zwłaszcza, że przepis art.146 k.p.a. ogranicza możliwość zmiany takiej decyzji od upływu pięciu lat od daty jej doręczenia lub ogłoszenia.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na okoliczność podnoszoną przez organ rentowy, dotyczącą – w odróżnieniu od wyroku w sprawie P 20/16 - braku publikacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego 4 czerwca 2024 roku wydanego w sprawie o sygn. akt SK 140/20, jako przesłanki do jego niestosowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego stanowisko organu rentowego jest oczywiście błędne i nie znajduje oparcia w przepisach prawa.

Zgodnie z art.8 Konstytucji, Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej (ust.1) a jej przepisy stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej. (ust.2)

Innymi słowy, cytowane przepisy stanowią o nadrzędności przepisów Konstytucji nad innymi przepisami zawartymi w aktach prawnych niższego rzędu oraz zasadzie dotyczącej ich bezpośredniego stosowania, chyba, że sama Konstytucja stanowi inaczej.

Zgodnie z treścią art.190 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego **mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.** (ust.1). Podlegają one **niezwłóchnemu ogłoszeniu** w organie urzędowym, w którym akt normatywny był ogłoszony. Jeżeli akt nie był ogłoszony, orzeczenie ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski". (ust.2) Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, **stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.** (ust.3)

Rzeczywiście, do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 roku wydany w sprawie o sygn. akt SK 140/20 nie został opublikowany w dzienniku urzędowym, o którym mowa w art. 190 ust.2 Konstytucji. Niemniej, okoliczność ta, z uwagi bezwarunkowy nakaz publikacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego zawarty w tym przepisie, może być oceniona jedynie jako nieuprawnione zaniechanie władzy wykonawczej, stanowiące wprost delikt konstytucyjny i nie może stanowić przeszkody w jego zastosowaniu.

Innymi słowy, stosując wprost przepisy Konstytucji, brak jest możliwości przyjęcia, że przedmiotowe orzeczenie nie istnieje, bądź jego obowiązywanie jest „zawieszone” do czasu publikacji w dzienniku urzędowym (według dowolnego uznania osób odpowiedzialnych za taką publikację). Co więcej, zgodnie z Konstytucją orzeczenie to stanowi, m.in., podstawę do wznowienia postępowania lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

W tym miejscu i na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje, że w konsekwencji nieuprawnionego zaniechania publikacji przedmiotowego wyroku przez organy władzy wykonawczej, Prezes Trybunału Konstytucyjnego wydała zarządzenie z dnia 25 lipca 2024 roku o publikacji orzeczeń na stronie [REDAKTOWANE], w tym wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt SK140/20.

Nadto, sam Trybunał Konstytucyjny, w wyroku z dnia **23 września 2015** roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 3/25, stwierdził już wcześniej, że art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 9 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) rozumiany w ten sposób, **że wystąpienie skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz zaistnienie obowiązku jego stosowania przez wszystkie organy władzy publicznej aktualizuje się dopiero z chwilą dokonania czynności technicznej polegającej na ogłoszeniu tego wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 10, w związku z art. 173, w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.**

W konsekwencji, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego w wieku powszechnym z pominięciem przepisu art. 25 ustę 1b ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS.

O kosztach rozstrzygnięto w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Zgodnie z art. 476 § 2 k.p.c., przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się, najogólniej mówiąc, sprawy w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych. Ubezpieczony w odwołaniu od skarżonej decyzji złożył wniosek, by ZUS wypłacił mu wyrównanie świadczenia za okres od miesiąca przyznania emerytury powszechnej. Stosownie do treści art. 83 ustawy System Ubezpieczeń Społecznych, ZUS winien wydać w przedmiocie wniosku ubezpieczonego o wypłatę wyrównania decyzję. Dopiero od wydanej decyzji stronie [REDAKTED] do Sądu na zasadach określonych w tym przepisie oraz w kodeksie postępowania cywilnego. W związku z powyższym ww. wniosek należało, na podstawie wskazanego w sentencji art. 464 k.p.c., przekazać do rozpoznania organowi rentowemu. Skoro bowiem organ rentowy nie objął żadną ze swych decyzji podnoszonej przez nią kwestii, postępowanie w tym zakresie przed sądem jest niedopuszczalne wobec jednoznacznego brzmienia art. 476 § 2 k.p.c. – o czym orzeczono w pkt. III wyroku.

Na koniec i na marginesie podnieść należy, że Sądowi Okręgowemu w obecnym składzie znane są orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wydawane w wyniku rozpoznania apelacji od analogicznych orzeczeń. Przy czym, występuje w tej mierze pewien rodzaj niekonsekwencji.

Przykładowo:

- w sprawie o sygn. akt III AUa 347/24 (gdzie Sąd Okręgowy w obecnym składzie wydał analogiczny wyrok jak w pkt. I niniejszej sprawy) doszło do oddalenia apelacji organu rentowego w całości,

- w sprawie o sygn. akt III AUa 401/24 (gdzie Sąd Najwyższy w sprawie III USKP 113/23 uchylił wcześniejszy wyrok Sądu Apelacyjnego) doszło do zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonej w wieku powszechnym z pominięciem przepisu art. 25 ustę 1b ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS - analogicznie jak w niniejszej sprawie, czyli bez jakichkolwiek dodatkowych uwarunkowań w zakresie metodyki obliczania i ewentualnego wyrównania tak obliczonego świadczenia.

Następnie, doszło do wydania szeregu orzeczeń w których Sąd Apelacyjny, popierając zasadę rozstrzygnięcia jak w pkt. I niniejszego wyroku, zaczął dodawać dodatkową klauzulę w zakresie metodyki obliczania i ewentualnego wyrównania tak obliczonego świadczenia:

- w sprawach o sygn. akt III AUA 254/25 czy III AUa 148/25 (skład Sądu był analogiczny jak w ww. sprawie III AUa 347/24) doszło do zmiany zaskarżonego orzeczenia

o tyle, że zobowiązano organ rentowy do przeliczenia emerytury ubezpieczonego bez pomniejszania podstawy jej obliczania o sumę kwot wcześniej pobranych emerytur ale **jedynie za okres do 31 grudnia 2012 roku** (analogicznie orzekały też inne składy, np. w sprawach III AUa 260/25, III AUa 183/25 czy III AUa 261/25),

- w sprawie o sygn. akt III AUa 510/25 doszło do utrzymania wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie w mocy w zakresie przeliczenia emerytury ubezpieczonego bez pomniejszania podstawy jej obliczania o sumę kwot wcześniej pobranych emerytur ale już **za okres do osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego** (analogiczne co do zasady rozstrzygnięcia zapadły w sprawach o sygn. akt III AUa 1040/25 czy III AUa 963/25).

Konsekwencją tak dużej rozbieżności w orzecznictwie jest nieuzasadnienie różne potraktowanie osób znajdujących się w analogicznej sytuacji prawnej i faktycznej (organ rentowy związany treścią orzeczenia będzie przeliczał w analogicznych sytuacjach emerytury ubezpieczonego w skrajnie różny sposób). Wyjaśnienie takich rozbieżności powinno być przedmiotem pytania prawnego do Sądu Najwyższego, a ten z uwagi na wagę problemu winien tę kwestię rozpoznać w rozszerzonym składzie. Niemniej, takie działanie nie leży w zakresie jurysdykcji sądu pierwszej instancji.

Jednocześnie podnieść należy, że Sąd Okręgowy, w obecnym składzie przychylił się do poglądu wyrażonego w sprawie III AUa 510/25, niemniej - zdaniem Sądu - orzekanie w przedmiocie metodyki obliczania i ewentualnego wyrównania świadczenia obliczonego z pominięciem przepisu art. 25 ustęp 1b ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS na etapie sporu o prawo do takiego przeliczenia jest przedwczesne i może być uznane za orzekanie ponad żądania stron. Zwłaszcza kiedy metodologia obliczania i wyrównania świadczenia nie stanowiła kwestii spornej i tym bardziej w sytuacji (takiej jak w niniejszej sprawie) wniosek o ponowne obliczenie świadczenia i jego wyrównanie został przekazany organowi rentowemu dopiero w celu rozpoznania i wydania decyzji.